

Leerrede over Psalm 145: 15 en 16, uitgesproken op Woensdagavond 8/09/48 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

ZingenPsalm 43: 3 en 4
LezenPsalm 145

Doop.

Gaan wij dan eerst over tot het bedienen van de Heilige Doop:

De hoofdsom van de leer des heiligen doops is in deze drie stukken begrepen.... (enz.; het gehele doopformulier t/m het antwoord: "ja" op de vragen).

Toespraak.

Dat dan de God aller genade en barmhartigheid u toeschikke wat gij in deze nodig hebt, zijnde zulk een zwaar werk, dat gij het buiten Gods genade niet kunt doen hetgeen Hij gebiedt, omdat wij krachtens onze zonde van alle gaven en vermogen tot het goede zijn beroofd. Daarom maan ik u in waarachtige liefde aan; zoek veel in het verborgen voor uzelf en voor uw zaad Zijn genade. Opdat wat gij voor uzelf nodig hebt, bij Hem gezocht, en naar het Woord Zijner belofte wordt gevonden - want dat staat er van, dat, wanneer wij naar Hem vragen met ons ganse hart, wij Hem zullen vinden- gij dan also uit Zijn heiligdom beantwoord wordt, dat gij moogt hebben voor uzelf wat gij nodig hebt. En daaruit ook uw zaad zoude mogen dienen, om met woord en daad, en uit de ervaring wie God is, ja, uit de diepste grond uws harten hen als voor te mogen gaan in die weg des heils, die ten leven leidt.

Zoekt dat dan in ernst bij Hem, Die een milddadige en een liefderijke en getrouwe God is. Maar ... Hij wil er van de huize Jakobs om verzocht worden, dat Hij het hun doe. Dat Hij u daarin dan toeschikke wat gij behoeft, opdat het u en uw zaad moge welgaan, hier dan in voorbereiding, om, wanneer die dag daar is, zonder verschrikking voor Zijn rechterstoel te verschijnen, en in vrij- en blijmoedigheid te bekennen: zie, hier zijn wij en het zaad dat U ons genadiglijk schonk, tot eeuwige dankzegging aan Zijn Majesteit. Dat zij zo.

Hendrika Wilhelmina, ik doop u in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. Amen.

(Staande gezongen Psalm 134 : 3 - Dat 's HEEREN zegen op u daal'..)

Eindigen wij met dankzegging:

Almachtige, barmhartige God en Vader, wij danken en loven U,.. (het dankgebed van het formulier).

Tekst:

Het woord waartoe wij uw aandacht een wijle vragen, vindt u in de ons zoëven gelezen 145ste Psalm, nader het 15de en het 16de vers, waar Gods Woord aldus luidt:

15. Aller ogen wachten op U; en Gij geeft hun hunne spijs te zijner tijd.

16. Gij doet Uw hand open, en verzadigt al wat er leeft, naar Uw welbehagen.

Leerrede:

Het onderwerp dat ik hier uw aandacht voorlas, is van een zeer grote inhoud. Daarom zullen wij bij de hoofdzaken zo kort en zakelijk mogelijk stilstaan.

Het behoeft geen wijd of breed verdoog om naar voren te brengen dat, wat hier staat: "Aller ogen wachten op U", een zaak is die de gelovigen ten zeerste bekend is, want het maakt hun leven uit, hun ogen op Hem te moeten slaan. Iemand zal mogelijk zeggen: gij spreekt daar over een gelovige, maar wat verstaat gij onder een gelovige?

Is dat een bevestigd christen, die weet te spreken van roeping, van rechtvaardigmaking, van heiligmaking? Verstaat gij dat er onder? Neen! Ik versta onder gelovigen diegenen, die Jezus Christus gelovigen noemt. Dat is dan inzonderheid en zeer in het oog lopend, de discipelschaar. Immers, wat waren dat voor mensen? Dat waren mensen die in hun hart, die kennis hadden wat Jezus met een paar woorden noemt in het 14de hoofdstuk van het Evangelie van Johannes: "gijlieden gelooft in God." Dat was hetgeen zij bij zich hadden, als wij één zonde hebben, dan moet God ons verdoemen. Dat was hun staat.

En in die ellende, waarin zij waren, had Jezus hen, een ieder op zijn wijze, geroepen: "volg Mij". Hun oog was verlicht geworden, om te zien op de gave Gods: het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegdroeg. Nu noemt Jezus Zijn discipelen, dat het degenen waren, die in Hem geloofden. Daar mag tegenin gebracht worden: 'ja, maar in die tekst, uit Johannes 14: "gijlieden gelooft in God", zegt Jezus er nog bij: "gelooft ook in Mij." Dus Hij zegt, dat zij in God geloven, en maant ze aan in Hem te geloven.

Ja, lees dan echter bijvoorbeeld ook eens dit, dat Jezus tot Zijn discipelen zegt: "Wie zeggen de mensen, dat Ik, de Zoon des mensen, ben? Daarop was hun zeggen: 'de één zegt Johannes de Doper, en een ander Elías, en weer een ander Jeremia, of een profeet van de ouden. Dan zegt Jezus: "Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?" Nu komt uit de diepste grond huns harten dit woord: "Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods".

Dat is, bij monde van Petrus, de belijdenis van hun geloof. Dan zegt Jezus: "vles en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is." Dus daar verklaart de Koning, dat God wat in die mensen had neergelegd. Dat hadden zij niet hier of daar van de straat opgeraapt, of door die of gene horen zeggen, maar God had dat door Zijn Geest gewrocht.

Als Jezus dan in die tekst zegt: "gelooft ook in Mij", dan is dat, opdat de Koning hun te kennen wil geven; laat het nu eens geheel op Mij aankomen, verlaat U en stelt uw betrouwen eens geheel op Mij. Zij geloofden immers, dat Hij de Christus was. Nu maant Hij ze aan, als gij dan geen bestaan hebt voor God, laat dan alles bij uzelf los, en laat u eens neerzinken op Mij, dan zal Ik het wèl maken.

Wij zullen daar dus niet breed over uitweiden. Wij verstaan dan onder een gelovige, één die vastloopt met zijn zonde, geen uitweg bij zichzelf weet, en waar nu uit het Evangelie de genade openbaar wordt, zoals die uit God is, dat dat de zaligheid is. Dus dat er zaligheid is uit God in Christus door dien Geest, dat is een gelovige. Naarmate dat diepgang heeft in het hart, blijft er niets anders over dan het oog op Hem te slaan. Waarom? Uit de kennis dat men bij zichzelf is, in een gans verwerpelijke en verdoemelijke staat, gelijk onze catechismus spreekt, dat wij in Adam verdoemd zijn geworden; de verdoemenis in Adam deelachtig.

Naarmate dat in ons woont, wij ons dat moeten onderwerpen, moeten wij van onszelf afzien. Waar moet men anders heen, dan tot Hem, Die Zich alzo in het Woord heeft geopenbaard en genoemd wordt: Israëls Verwachting, zijn hulp in tijd van benauwdheid? Daar is anders niet!

Nu lezen wij hier zeer opmerkelijk: "Aller ogen wachten op U; en Gij geeft hun hunne spijs te zijner tijd. Gij doet Uw hand open, en verzadigt al wat er leeft, naar Uw welbehagen."

Nu zal ik tot verduidelijking eerst even naar voren brengen, hoe op een gelegenheid die tekst eens voor mij open kwam. Dat is geweest nu 12 jaar geleden. Ik had zeven jaar voorgegaan, en was niet bevestigd. Doch, toen werd het een nood om bevestigd te worden. Ik wist, als ik naar Bogaard ging, en zei: Bogaard, zó liggen de zaken, de noodzaak gaat op mij aan het werken om in mijn ambt bevestigd te worden. Ja, wat had hij daar op tegen kunnen hebben?

Ik had 7 jaar voorgegaan, hij had die zaak uit God aangenomen, en God had het ook bevestigd met vrucht te geven op mijn arbeid.

Ik wenste echter niet op zulk een wijze bevestigd te worden, maar merkte aan de staat van de kerk, zoals die in het vaderland was: alles onder het oordeel. En dat wij zelf een vergadering waren, niet bij enige kerkelijke instantie aangesloten, maar als op onszelf stonden. Als het dan was, dat iemand in de loop van de tijd tot mij zou zeggen: zeg, nu spreekt gij er over, dat alles in het oordeel ligt, maar gij zijt toch zelf ook maar bezig om kerkje te spelen.

Want in alle geval; je hebt een vergadering, je preekt, je doopt, je bedient het Heilig Avondmaal, enzovoorts, en je spreekt ook de zegen uit. Dan wenste ik, als daar naar gevraagd werd, te kunnen zeggen: ik doe dat wel, maar daar moet je mij niet voor aankijken. Dat ik dat doe is maar omdat Christus het wil, Die is het Hoofd van Zijn kerk en gemeente. Dus staat het je niet aan, ga het dan Christus verwijten, ik kan er niets aan doen. Zo wenste ik vrij te staan als kerkelijk mens, dat, wat ik deed, daaruit voortkwam, dat Christus als Hoofd van Zijn kerk daar had gesteld. Dat was mijn diepste wens en uit de grond van mijn hart. Maar hoe moest dat? Ja, dat wist ik ook niet.

Dat is hier na 7 jaar een nood geworden, en daar bij gelegenheid, onder de grootste spot des duivels - ha ha, geen heil bij God - komt voor de dag mijn nauwe vereniging in het geloof met Christus. Ik was door het geloof één met Hem. En net zoals ik met deze zakdoek doe, die ik om mijn hand wind, zó was ik als door het geloof met Hem verenigd, zuiver één, als ineengestrengeld, zowel in het één als in het ander met Hem delend. Ik was met Hem verenigd in het geloof, en ik betrad hier een vaderland waar Christus verworpen werd, nu deelde ik met Hem. Ik zag het kerkelijk bestel: net zoals de pieken en torens naar de hemel staken, zo was daar de inhoud van, blijf Gij maar boven, wij zullen het hier wel uitzoeken. zóveel leden, zóveel zegen, en dan er nog bij: mocht de Heere ook nog eens een zegen geven.

Zo was Christus verworpen, en ik deelde met Hem in verwerping in kerkelijk Nederland. Terwijl ik mij daar liep te verbazen over die vereniging in het geloof en over de zaken der kerk, daar - ik kan het niet anders onder bewoordingen brengen - daalt als dat welbehagen af op Christus, en ik was met Hem verenigd. Nu staat ons het welbehagen beschreven als een ronde tafel, en dat rustend op Christus. Als wij dan in vereniging met Hem zijn, zo kunnen wij niets zien wat in het welbehagen - dus als op die tafel des welbehagens -is, maar hebben af te wachten, in onderwerping aan Zijn Majesteit, wat daarvan afvloeit en afvalt tot ons.

Toen bemerkte ik ook, dat als er van die tafel des welbehagens afvloeiende, ik dan ook als in de dadelijke tegenwoordigheid was. Het was als onder mijn bereik, dat brengt de vereniging met Christus teweeg. Dat is dan de aanleiding geworden - daar ik in het geloof met Hem verenigd was - dat ik te meer pleitgrond had. Als dan de zaken die ik bij mij heb, Uw zaken zijn, en Uw zaken de mijne, dan zult U die zekerlijk uitwerken, want dan staat Uw eer er mee in verband. En in veertien dagen tijd hadden die zaken hun beslag gekregen.

Zo stellen wij dan hier het welbehagen voor als een ronde tafel, waar Jezus Christus als het voetstuk van is, waarop het rust, gelijk God spreekt: "Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb!" Dat rust allemaal op Christus. Nu is het dus een verheven deel om ten nauwste met Hem verenigd te zijn, maar bedenke dan een ieder daarbij dit, dat het niet een zaak is van: ik heb zo'n ruimte, oh, ik heb zo'n ruimte! Want de vereniging met Christus is wel zalig, maar in die vereniging met Christus komt van alles voor: Hij verworpen, wij ook verworpen, Hij veracht, wij ook veracht. Dus daarin treedt zowel het één als het ander op de voorgrond. Dat een ieder dat dan tot recht inzicht onderscheide.

Nu is de zaak dan dit, dat er hier als voorgesteld wordt een tafel, waarop is, al wat wij nodig hebben tot zaligheid en eeuwig leven, in alle opzichten. Want er is bij God rijkdom en overvloed.

Zo is dus de bedoeling dit: om in gezegende vrucht, blijdschap, vergenoeging, tot zaligheid en verzekering te mogen genieten, te eten en te drinken het goede en de gave Gods, dat het dan op zijn plaats is dat wij de aanzittenden zijn, als de gasten die aan de tafel mogen plaats nemen, om op Hem te zien, die Heere is van alles.

Wij lezen: "Aller ogen wachten op U." Omdat Hij uit de rijkdom en overvloed ons toeschikke hetgeen wij nodig hebben en behoeven. Als het is, dat wij de aanzittenden mogen zijn aan des Konings tafel en dis, dan is het dat wij daartoe geroepen worden, gelijk wij lezen van Mefibóseth, die David uit Lódebar liet roepen. Zo zitten wij ook als in een pesthuis van onze zonden.

Mefibóseth werd geroepen, wat zal er wel door die man heen gegaan zijn. Want het was niet zo'n effen boel geweest tussen het geslacht van David en Saul. Immers, Saul had David naar het leven gestaan, David had moeten vluchten. Wat zou nu het einde zijn? Want nu zat David op de troon des koninkrijks. Hij wist het ook niet. David is nu koning, een soeverein vorst, heerschappij voerend over alles, en die laat hem ontbieden. Mefibóseth kon, vanwege de heerschappij van David, niet wegblijven, daaruit is hij gekomen.

Laten wij dat ook onderscheiden. Want als wij niet opmerken van de heerschappij Godes, dan zeggen wij: 'ja, hoe het moet aankomen weet ik ook niet hoor, en mocht de Heere er eens aan te pas komen. Dan is het voor ons geen werkelijkheid, maar oppervlakkige belijdenis, meer verstand dan werkelijkheid. Want als het werkelijkheid is, dan staat dit er van de genade- en evangelieleer: dat het een kracht Gods is. Dan wordt het Woord Gods gezegd te zijn scherper dan enig tweesnijdend zwaard, levend en krachtig, en gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der samenvoegselen des harten. En er is geen schepsel onzichtbaar voor Hem; maar alle dingen zijn naakt en geopend voor de ogen Desgenen, met Welken wij te doen hebben.

Als het dan is, dat het gezag en de Majesteit van God Zich gaat uitspreken tot ons - wij onder onze zonden en onder de vloek - dan is het dat wij, onder Zijn Majesteit en gezag, doen wat Hij gebiedt, en daaronder de komenden zullen zijn. Anders doen wij het niet, alleen onder het gezag van Zijn Majesteit gebeurt het. Zo is het dan, omdat David met gezag bekleed was, en Mefibóseth werd geroepen, dat hij voor de koning stond. Wat denkt die man? Om nu zijn oordeel te moeten ontvangen, en te worden weggevaagd en vernietigd. Dat heeft hij gedacht!

En, ja, kijk, de man kon ook niet ontvluchten. Indertijd was hij gevallen, waardoor hij kreupel was geworden aan beide voeten, hij kon niet uit de weg. Zo heeft die kreupele man van de heerschappij des koning leren kennen. Nu hij daar stond en dacht het oordeel te ontvangen, wat is er voor de dag gekomen? Hij stond daar als een schuldige, en kon het niet verder brengen dan een dode hond. Ja, je moet het maar niet verder kunnen brengen. Maar daar hij dacht, dat is afgelopen met mij, daar ging David aan het openen - ja, daar zal hij weinig of niets van geweten hebben - dat er een verbond lag, een verbond tussen David en Jonathan. Nu ging David krachtens dat verbond dat zij gesloten hadden zich uitspreken zeggende: nu krijg je al de verloren schatten, de akkers van je vader, terug. Al wat hij verloren had, kreeg hij terug. Maar nu had hij nog zo'n groot gebrek, kreupel aan beide voeten. Dat gaf ook al niet. Hij wordt gezet aan des konings tafel. Niemand kon zien dat hij kreupel was. Daar mocht hij gedurig eten. Zo gaat het met een dode hond die het gezag des konings leert kennen, die maakt hem tot een aanzittende gast.

Wat moet dat voor die man geweest zijn. Een dode hond, en nu aan des konings tafel een aanzittende. Dat is nu het beeld van zondaren onder de heerschappij en het gezag des Woords en van Gods Majesteit. Die komen aan tafel te zitten, om daar te mogen genieten, een kind te zijn. Ja, want hoe is hij daar geweest? Hij was daar aan des konings tafel, zijnde als één der zonen Davids, als een prins. Dus daar gezeten als een kind. Oorspronkelijk was zijn geslacht vijandig tegenover David.

Maar dat doet nu de liefde en de genade, die dekt alles, en geeft hem die plaats, nu kon geen mens hem aanvallen met: wat doe je daar? Als het ze niet aanstond, moesten ze maar naar David gaan, die had hem daar neergezet. Hij had die plaats niet gestolen, die had hij eerlijk gekregen. Zo krijgt een kind Gods plaats bij prinsen en wereldgroten, uitsluitend krachtens Zijn genade en goddelijke liefde. Die man heeft zelf niet kunnen werken en doen, want hij was kreupel, dus alles was gave. Hij kreeg van 's konings tafel te eten, en wat hij verloren had, kreeg hij terug. Dat was alles gave. Zo krijgt een ellendige zondaar terug wat hij in het paradijs verloren heeft en wordt door Hemzelf de aan zittende gast gemaakt, als kind in huis aangenomen.

Er valt niets te verdienen, maar alles is gave, om te ontvangen. Daar wil Hij ze zo van doordringen - alles gave, om steeds weer openbaar te worden dat zij kinderen zijn en alles door Hem moet worden gegeven - dat er werkt: "Aller ogen wachten op U." Je moet het er buiten maar niet hebben! Wat wij daarbuiten zouden hebben, is ijdelheid, daar komen wij bedrogen mee uit. Maar als wij niet meer hebben dan dat: "Aller ogen wachten op U", daar geldt van:

Zij worden nooit beschaamd, die op Zijn goedheid bouwen.

Want dat is de bedoeling, dat wij niets anders zouden hebben buiten die Levensvorst, die God des levens. Hij is het leven, Hij is alles. Daarom: "Aller ogen wachten op U." Hij geeft spijs, maar steeds "te zijner tijd." Als mens zou ik elke dag overvloed willen hebben, en liefst allemaal zoet, zoet, zoet. Maar laten wij nu eens nuchter zijn.

Een moeder - welk een liefde heeft die niet tot haar kinderen, want zij heeft ze onder het hart gedragen en aan de borst gezoogd - geeft die aan haar kind wat het graag heeft? Neen toch. Dan heb je grote kans, dat het kind in het ziekenhuis terecht komt. Een moeder is zo verstandig, die geeft wat goed is voor het kind. En nu krijgen wij ook wat wij nodig hebben. Als wij zuur nodig hebben, dan krijgen wij geen zoet. En als Hij ons zoet wil geven, al zouden alle duivels en onze vijanden ons zuur en kruis willen bezorgen, dan zullen ze het niet gedaan kunnen krijgen. Want Hij is de HEERE van alles en regeert alles. Hij dient met Zijn genade in onze behoeften, dat is toch de zaak waarover het gaat. Hij geeft telkens wanneer wij wat nodig hebben.

Hij wil genade geven om te leven en om te sterven. In het leven hebben wij geen stervensgenade nodig, maar op ons sterfbed. Maar hier hebben wij genade nodig om te leven. Nu is dit Zijn Woord: "Zijt dan niet bezorgd tegen de morgen; want de morgen zal voor het zijne zorgen; elke dag heeft genoeg aan zijn zelfs kwaad." Wat wil Hij dan van ons? Dat wij Hem als het hoogste aanhangen. Als wij dat doen, ons oog druipende tot Hem, Dien wij nodig hebben, dan wil Hij ons toeschikken wat wij nodig hebben.

Zijn discipelen zond Hij uit, twee bij twee. Later nog eens 70. Toen zij terugkwamen, zo waren zij vol verwondering; zelfs de duivelen waren hun onderworpen. En hoe had Hij ze uitgezonden? Zonder buidel, zonder male, net zoals ze waren. Zij hadden niets, het was alles Zijn gave, zij waren vol verwondering. Hoewel Jezus zegt, dat Hij de satan als een bliksem uit de hemel had zien vallen, had hij toch niet teweeg kunnen brengen om de genade te niet te doen of te verijdelen.

Zo gaat het als Christus wordt aangehangen en wij onder Zijn heerschappij zijn en als ons oog tot Hem druipt. Dan geeft Hij spijs wanneer wij het nodig hebben. Nu zou gezegd kunnen worden: 'kijk, ik geloof al die zaken, maar ik ben niet gelijk aan die discipelen. Want zo ver als het Oosten is van het Westen, zo ver is het bij mij vandaan, om als een aanzittende te zijn aan die rijke dis. Is het echt waar? Ben je waarlijk een buitenstaander, geen kind? Kent gij uzelf en durft gij uzelf er niet bijpassen? Is dat echt waar? Dan zal ik nog een geschiedenis vertellen:

Er was eens een vrouw, die wist dat zij van afkomst uit een heidens geslacht kwam, dat vervloekt was. Zij was van de stam der Kanaänieten.

Die Kananese vrouw had een dochter, die van de duivel bezeten was. Dat is ook verschrikkelijk! Ja, kijk eens, ze was uit een vervloekt geslacht, dus de vloek lag op haar en bij haar kind sprak zich dat ook uit. Die stumper was door haar op aarde, had door haar het levenslicht.

Dus liep zij te tobben met dat duivelswerk waar dat kind onder zat. Zij kon er niets aan doen, helemaal niets. Het was net de tijd, dat Jezus op aarde wandelde, de grote profeet van Nazareth, en daar "toevallig" zouden wij zeggen, is Jezus juist op die plaats, waar zij met al haar ongeluk liep te tobben. Want dat merk je ook steeds in Gods Woord, waar mensen in hun ongeluk zijn, daar komt juist Jezus op bezoek. Kijk maar eens naar Mattheüs in het tolhuis, of naar die mensen in het schip 's nachts met storm op zee en de blinde aan de weg bij Jericho, waar Jezus juist langs kwam. Zo is Hij de echte Opperherder en Opziener aller zielen. Nu Jezus daar is, gaat dat mens aan het roepen. Ja, je moet maar ongelukkig zijn. Krijgt ze ook medestanders? Zeggen de discipelen: Heere, hoor die vrouw eens roepen? Neen, ze willen juist hebben dat Jezus haar het zwijgen oplegt.

Doch nu komt dit voor de dag, dat de Koning gaat zeggen: "Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israëls." Nu, zij wist zelf wel dat zij een totale buitenstaanster was, een vreemdelinge van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende en zonder God in de wereld. Nu gaat Jezus zeggen, zoals zij het zelf ook aanvoelt; je ligt er echt buiten, je bent geen kind, werkelijk niet. Maar zij laat niet af. Hoe komt dat? Zij weet anders geen uitweg. En dat is nu de bedoeling, dat wij geen uitweg weten dan alleen bij God en Christus, opdat het zuiver zou wezen: het oog op Hem geslagen, gelijk een dienstknecht ziet op de hand zijns heren en een dienstmaagd op haar vrouw.

Zo is het bij de Kananese vrouw, als Hij niet helpt, dan is er nergens hulp, daaruit volhardt ze. Ze roept Hem aan. Dan is Jezus woord: "Het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen en de hondkens voor te werpen." Doch nu geeft zij, daar zij zo'n buitenstaanster is, hierop zo'n antwoord, waardoor heel des Konings hart als ingepakt wordt. Zij zegt: "Ja Heere, doch de hondkens eten ook van de brokjes die er vallen van de tafel hunner heren." Welnu, als je dan geen kind bent die aan de tafel mag aanzitten, ik zou zeggen, wees dan een hond, die onder de tafel ligt om de kruimels op te vangen. Ja, om de brokskens te mogen oplezen. Want, wat is nu Jezus' woord? Stoot Hij ze af? Neen, de Koning zegt: "O vrouw! groot is uw geloof, u geschiedde, gelijk gij wilt." Zij krijgt haar begeerte, en dat is, dat Zijn almachtige en goddelijke kracht heerschappij voert over haar zaad, en haar dochter is vrij. Dat is toch even wat. Dàt heeft nu iemand mee die niet hoog met zichzelf staat, wees daarom, indien gij geen ingezetene zijt, maar een buitenstaander.

Wij zien daaruit, daar is een arme, een ongelukkige en een buitenstaanster, maar die het oog op Hem geslagen heeft, en dan is de vrucht: genezing van haar dochter. Zo zouden wij bij tijden ook zeggen, ja, hoe moet ik mijn kinderen opvoeden? Ik ben onbekeerd, als ik nu maar aanneming had, dan zou het wel beter gaan. Als gijlieden er ook niet doorziet, neem dan die vernedering aan om een totale buitenstaander te zijn, en slaat dan uw oog op Hem, gelijk er staat: "Aller ogen wachten op U." Verwacht het alleen van Hem, en wees dan ook een hond, een buitenstaander.

Onder Oud-Israël was een hond een onrein dier. Bij de voorhof van het heiligdom stonden dorpelwachters, en al was het nog zo'n ongelukkig schaap, het werd in het heiligdom toegelaten, maar de mooiste hond werd weggejaagd, die was onrein. Maar indien wij als onreinen voor de dag komen, in de verwerpelijkheid bij onszelf, totaal in ons ongeluk, als wij zo'n lage plaats moeten innemen, dan maakt dat zo'n inbreuk op Jezus' Middelaarshart, dat zien wij aan de Kananese vrouw, dan krijgt zij gedaan wat zij gedaan wil krijgen. Zo is Jezus!

Wij lezen nog: "Gij geeft hun hunne spijs te zijner tijd. Gij doet Uw hand open en verzadigt al wat er leeft, naar Uw welbehagen". Alles hangt dus van Hem af.

Zijn wij dan een onderwerp, dan wil Hij Zich bewijzen, want wat op Hem ziet, wat op Hem wacht, op Hem is aangewezen, daar staat Zijn eer mee in verband, om Zijn hand te openen en te geven, mildelijk en overvloedig. Geheel het volk van Egypte was aangewezen op Jozef, want die mensen hadden eerst hun geld gebracht, vervolgens hun vee, en ten laatste hun akkers en zichzelf, zodat zij niets meer hadden en geheel op Jozef waren aangewezen.

Als nu Jozef die mensen niet had toegeschikt wat nodig was voor het leven van hen en hun huisgezinnen, wat was dan de zaak geweest? Dan had Jozef, Faraö te kort gedaan. Nu stond dus de eer en de grootheid van Faraö er mede in verband. Al konden zij niets terug doen, zo gaf Jozef hun tot verzadiging toe. En toen zijn broers kwamen, al was het bij tijden in angst - bijvoorbeeld toen Jacob gestorven was; nu zouden zij de klappen wel krijgen, want wát hadden zij indertijd gedaan! - dan draagt nochtans Jozef zorg. Zij konden niets terug doen. Dat was juist tot eer en luister en heerlijkheid van Jozef, en van zijn genade en barmhartigheid.

Zo is het ook met dat Godsrijk. Daarom dient God in Christus armen en ellendigen die op Hem aangewezen zijn. Als wij dan zó arm zijn, dat niets anders overblijft dan:

Ik hef tot U, Die in de hemel zit,
mijn ogen op en bid ...

dan is het net genoeg. Opdat ook bij ons toepasselijk zij: "Aller ogen wachten op U; en Gij geeft hun hunne spijs te zijner tijd." Om in vrucht te genieten: "Gij doet Uw hand open, en verzadigt al wat er leeft, naar Uw welbehagen."

Geve ons de God aller genade, om dat dan onderscheidenlijk te mogen verstaan. Dat wij niet hoog gevoelende zijn, maar in eenvoudigheid des harten mogen wandelen, dat wij leren kennen onze nietigheid, onze diepe en steile afhankelijkheid, onze ontblootheid bij onszelf, opdat wij alle eigen werk moeten wegwerpen, alle waardigheid, verdiensten, geschiktheid en gepastheid, het één zowel als het ander verachtiglijk moeten wegwerpen en wij steeds meer en meer op Hem aangewezen zijn, om dan gelovig Hem aan te hangen. Dan zal Hij zekerlijk bewijzen en bevestigen in daden, dat die dan op Hem, Dien hoge God betrouwt, zekerlijk op geen zand heeft gebouwd. Dat de God aller genade daartoe Zijn vriendelijk aanschijn nog over ons doe lichten, om Zijns eeuwigen verbonds en goedheids wil. Amen.

Slotzang:

Psalm 100: 4

Want goedertieren is de HEER;
Zijn goedheid eindigt nimmermeer;
Zijn trouw en waarheid houdt haar kracht,
tot in het laatste nageslacht.

Zegen: Gaat voorts heen in vrede en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, en de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen.